

отъ куршуми полетя върху ми, но азъ благополучно достигнахъ цѣлѣта си. Като отвързахъ тржбата отъ ранения Турчинъ, казахъ му да се небои, тъй като нѣма да му направя зло. На това Турчина ми отговори съ пълненъ отъ ненавистъ и злоба погледъ.

Въ това врѣме измежду дърветата се показаха колони турска пѣхота. Таборитѣ, които бѣха не помалко отъ четири, настѣпваха къмъ нашата позиция, участъта на която сега прѣдстоеше да се рѣши.

Току що бѣхъ се върналъ при ротата съ тржбата, и дружинния командиръ Подполковникъ Калитинъ прилетя на конъ и, като се спрѣ при 3-я рота, извика:

— Барабанщикъ, или горнистъ!

Но такива въ ротата нѣмаше.

— Какво ще заповѣдате, господинъ Подполковникъ! го запитахъ азъ, атака ли? и му показахъ турската тржба.

— Къдѣ е барабанщика, или горниста, извика той сърдито.

— Ранени сж, отговори ротния командиръ. Какво ще заповѣдате? Ето Подпоручика, и той указа на мене.

— Ну, като е тъй, „катайте“ въ атака, ми каза Подполковника, като глѣдаше усмихнато на импровизирания горнистъ.

Наистина, прѣди да тръгна, миналата година за, Сърбия, азъ бѣхъ се училъ да тржбя всичкитѣ сигнали.

До това врѣме дружинния командиръ се намиралъ въ 200—300 крачки задъ дружината, а когато видѣлъ, че нѣколко турски колони се сбирали да ни атакуватъ, той дойде за да даде заповѣдъ за атака. И заповѣдѣта му бѣше, дѣйствително, на врѣме дадена. Турскитѣ колони, които се бѣха показали въ градинитѣ, не бѣха се още приближили до резерва на веригата имъ, когато нашия сигналъ „атака“ се разнесе по позицията. Цѣлата дружина, или по-добрѣ да кажа остатъка отъ дружината, съ грѣмогласно „ура“, се хвърли върху турската верига и резервитѣ ѝ. Тя бѣ посрѣщната съ убийственъ огънь отъ турската верига, а резервитѣ ѝ